

dovrš. namesto nedov.) v Mat. 10. 16., Mat. 11. 10. in Mark. 1. 2. (ne 1. 1.), da si je v Gerškem pravi sedanji čas (*ἀποστέλλω* ali pa *πέμπω*)? To je tako. — Po besedah Scholzovih (v predgovoru na str. IX. geršk. sv. pisma njegovega) se nahaja po različno dobrih izvirnikih gerških in na različnih mestih razun veliko drugih razlik tudi prihodnji čas (*ἀποστελῶ*) namesto sedanjega (*ἀποστέλλω*) v enem izvirniku na tem, v drugem pa na drugem mestu. Tako ima „Cod. Cantabrig.“ iz XI. stoletja v Mat. 23. 34. *ἀποστελῶ* nam.: *ἀποστέλλω*, kakor stoji po veliko drugih. (Išči v Scholzu v opombi k Mat. 23. 34.) — V Luk. 24. 49. se bere po besedah Scholzovih po različnih izvirnikih, zdaj: *ἀποστέλλω*, zdaj *ἀποστελῶ*, zdaj *ἐξἀποστελλω*, zdaj *ἐξἀποστελῶ*, zdaj *πέμπω*. Tako različno so iz hebrejščine predstavljali in prepisovali Gerki. Toda se jim ni čuditi, če so modrovali. Na veliko mestih, posebno pa v Luk. 24. 49. se mi zdi prihodnji čas res veliko boljši od sedanjega. Ni pa tedaj čuda, da nahajamo tudi po različnih sv. pismih starosl. na tistem mestu zdaj glagol doverš., zdaj nedov. Očitno je po tem takem, da je bil tudi v izvorniku gerškem prihodnji čas povsod, kjer koli je napisal poslovenjevavec nekdanj „posljú“ ali „posljú“, — da pomenja toraj ta doverš. glag. z vsemi drugimi doverš. vred v staroslovenščini prihodnji čas, ne pa sedanjega. Kjerkoli je pa vidil predstavljavec staroslovenski *ἀποστέλλω* ali *πέμπω*, ondi je tudi poslovenil: „sljû“ (šljû) ali pa „posylajû“. Zato imajo v Mat. 23. 34. „sljû“ Ostrom. Saz. Em. in starosl. sv. p. 16. stoletja v dvorni knjižn. Glagol „sljû — slati“ ni namreč doverš., ampak nedovrš., kakor jugosl.: „šaljem — slati“ (dovrš.: pošaljem, poslati). Ravno tako ni doverš., ampak nedovrš. — glag. „predajû = jugosl. predajem (v Luk. 23. 46., in v psalmu 30. 6. ali 31. 6.) Doveršiven bi se glasil prav po naše: predam, toda tak bi pomenil: predal (izročil) bom, *παράδομαι*, kakor ima res v Luk. 23. 46. Theile v ps. 30. 6. (31. 6.) Jager, po Lachmannu in po več drugih je pa v Luk. 23. 46. pravi sedanji č. (*παράιδεμαι*); tedaj je nedovrš. glag. „predaju“ na tem mestu prav po misli slovanski, da ne rečem: po duhu slovanskem.

Kakor sta pa morala „sljû“ pa „predaju“ (češ da sta doverš.) poprej nasprotno misel nehotoma podpirati, ravno tako jo zdaj izpodbijata — poterujeta tedaj mojo. (Dalje sledi.)

Ozir po svetu.

— Kako se čerka postave na Angleškem spolnuje, naj sledeča dogodba kaže: Neki mož in žena sta živela v Plymouthu vedno v nepokoji; posebno žena je divjala nad možem neprenehoma. Želela je ga spraviti skoraj pod zemljo. Mož jo je krotil in krotil, pa vse je bilo zastonj; odgovori mu še poslednjič: „Le na tvojem grobu bom vesela skakala“. To je razžalilo moža tako silno, da zbolí, in ker njegova bolezen vedno huja prihaja, naročí v poslednji volji, da se ima njegovo truplo eno morsko miljo daleč od brega v morje vreči, da se njegova žena ne bo znašala na njegovem grobu. In res — poslednja volja moža se je spolnila natanko!

— Doktor zdravilstva, gosp. Oesterreicher, rojen v Peštu, je našel v Parizu mašino, s katero se mléko, naj bode z vodo ali s kako drugo stvarjo zme-

liko veliko mestih imajo tudi Trubar, Dalmatin in Jap. za prihodnji čas hočem (p.) poslati, p.: v Jan. 16. 7.; psalm 2. 8. hočem dati, dabo, *δώσω*, Kuzm.: dam. Kdor hoče še le dati, tisti ni še dal, tudi ni za terdno, ali že daje, tedaj se bo to še le zgodilo (ako se bo); zato se mora tako djanje za prihodnje šteti, latinski: futur. periphrast. To je treba pomniti! Pis.

šano, lahko spoznati dá. — Taka mašina bila bi pač današnje dni v vsih mestih kaj potrebna.

— Nogovice so najpervi nosili Babilonci in sicer le možki. V Evropi so se jih najpred Galičani na sedajnem Francoskem poprijeli, kar se je Rimljanom tako čudno zdelo, da so enemu oddelku Galov ime „Gallia braccata“ (Galia nogovičasta) dali. Od tod so se pozneje med druge evropske narode počasi razširile.

— Škotski ribči so nalovili letašnje leto 540 milijonov slanikov (arinkov).

— Najbogateja cerkev kristjanska celega sveta je glavna katoliška cerkev mesta Mexiko v Ameriki; nje premoženje znese nek osem sto milijonov gold.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Siska 29. okt. * Ker je voda že od začetka tega mesca večja, se je pripeljalo več parobrodov, nekteri naloženi s cesarskim tobakom. Več ladij s koruzo in pšenico je medpotoma. Čeravno se zdaj še nič gotovega reči ne more, kakošna bo vprihodnje žitna kupčija, kadar bo došlo žito iz Valahije, kterege se veliko pričakuje, je vendar to gotovo, da bo več kupčije, kakor je je sedaj. Ceno pšenice maroške je danes po 7 fl. 30 do 36 kr., pančovanske 7 fl. 6 do 12 kr., koruze naj lepše 4 fl. 4 do 6 krajc. vagan. Kupčije je sedaj le toliko, kolikor se fruge za naš kraj potrebuje.

Od savinske doline 2. nov. Velika novo-celska grajšina (Neu-Cilli), od ktere se je preteklo leta mnogo govorilo, je prišla te dni v druge roke. Lani je hotla c. k. vlada to posestvo kupiti, da bi bila ondi vojaško hranilišče osnovala. Ponujalo se je za-njo posestniku L. H. 110.000 fl. — premalo mu je bilo to! V ponedeljk 30. oktobra bila je pa ta grajšina, ker je bila sila zadolžena, po prisiljeni sodnijni prodaji — za 40.100 fl. prodana. Kupil jo je knez Karol Salm iz Nemškega. J. Š.

Iz Predvora na Gorenskem. L—ž—n. Od več krajev se naznanjajo vesele vesti o šolskih zadevah. Čas je, da se tudi mi oglasimo, ker tudi mi nismo zadnji, tudi mi imamo šolo in to izverstno. Kaka prememba v enem letu! Čuditi se mora vsak človek, kteremu je znan poprejšni žalostni, bi rekel, milovanja vredni stan naše šole. Poprej je prisiljeno obiskovalo komej 20 do 35 učencov šolo; zdej se pa vse tare učencov, ki radovedni slušajo nauke iskrenega učenika. Ta iskreni, za srečo predvorske fare uneti učenik je Slovencem slavnoznaní gosp. kaplan Lavre Pintar. On razume v resnici besede Gospodove: „Dajte malim k meni priti“. Zato je pa tudi šola vsa polna pridnih otročičev, ki se razun kersanskega nauka, branja, pisanja, računstva in lepe in čedne obnaše v šoli in zunaj šole učé tudi toliko potrebne in koristne sadjoreje. — V ta namen je zagradil marljivi gospod lep vertec, v kterem se nahajajo jabelka, hruške, češplje, češnje, orehi in druge drevesca mnogoverstnih plemen. Vse je lepo v redu po gredah nasajeno, divjaki posebej, cepljeniki posebej. Vsih drevesec pa je več od 2000. Na ta vert hodijo otroci in tudi odrašeni gledat, kako se peške sadé, mlade drevesca ravnajo, divjaki cepijo in vse kar v vertnarstvo spada. Velike hvale vredna je ta naprava in dobro bi bilo, da bi se pri vsaki fari sadjoreja učila in tudi pridno drevje sadilo. Dokler bodo kmetje, ako jih kdo nagevarja sadonosno drevje saditi, se le s tim zgovarjali: „kdaj bo kaj — sej ne bom sadú doživel, za druge se pa ne bom vkvarjal“, ne bode naša dežela dosegla tistega dobička, ki ga drugod daruje sadjoreja pridnim gospodarjem. Vsak je dolžen za svoje mlajši skrbeti!

Otroci, ki imajo tacega učenika, kakor je gosp. Pintar, bodo gotovo drugači mislili in drugači delali. Bog nam še dolgo ohrani iskrenega, za blagor mladosti tako pridnega učenika!